

RONDÉAU

Čte se po směru
hodinových ručiček
od kteréhokoli slova
psaného tučně,
a to libovolněkrát,
podle chuti
a času čtenáře »

~ stín vržený tmou ~ na strunu oněmlou ~ zazněním ~ uslyšet ~ podzimní dech ~ mokyła s kapkou rosy na křídlech ~ sepiartých snem ~ snít ~ sen druhého člověka ~ a mlhavě zdaleka ~ vidění míc ~ uvidět

JAK POZNAT MODLITBU

Když ztišíš se až tak,
že šepot šatů uslyšíš
(v šeru a za šumění deště)
a šelest šlépějí
šálících myšlenek
zaplašíš,
pak víš,
že přišla
šírošírá.

Z KRÁSY

I rozechvělé chvíle přicházejí
kdy z krásy náhle teskno je ti
perleti rybníkových pletí
hladiny lesklé
hladíváš kolmým pohledem

Jsi sevřený v tom jako řeka od břehů
jak zrnko prachu jaté ve skle
a uvnitř je ti jaksí leskle
a není času
ničeho dále nezbyvá

PRO HAVRANA

Znám malou
stinnou paseku,
její ocúny
zaleju srdcem svým.
Jsou jako Ty,
nečekané, něžně neuvěřitelné
a nakonec otráví.

PŠENIČNÁ PŘÁNÍ

Pole chtělo by
mořem být,
zavírá oči
a barví se chrpami.

NĚHO,

uprchlá
pramínky prstů,
stále tě hledám
v bystřinách
čistoty a divokých snů.
Neumím zapomenout.

KLÍČ K SRDCI

Tolikrát
jsi jej ztratil
a chtěl udělat
novou kopii.
Brzy budu muset
vyměnit zámek.

KRAJINOU TICHÁ

Tajícím lednem
hodinu za hodinou
provlékáš svůj všelijaký smutek

Vyšel jsi do kraje
nechat se obejmout mlhou

Na posměch skrytým havranům
necháváš aleje
svých osamělých kroků

A stromy pláčou
posledními zbytky tříkrálového sněhu

Vymřeli poutníci
zůstali chodci
Ve větvích sedící
zpěváčci krotcí

Z polí tě sleduje
pátravým pohledem
studená obnaženost kamenů

Astromům popadaným
ve svahu je kluzko

STRÍDÁNÍ

Fénixové přilétli.
Podzim prokvétá
do léta
tulipány komínů.

Ted' chvíli nemluv.
Slova
jsou stíny,
kaluže očí
v houslích našly hlas.

Až zhasnou semaforey,
bude devět hodin v tom malém městě.
Tma vstoupí do blízkého lánu obilí
mezi klasy,
polaská se s posledním slunečním paprskem
a řekne: miluju Tě tak, že už sama nevím,
co to znamená,
v ten okamžik utichnou ptáci
a jeden z nich odlétne.

Krajina je zahalená do tmy,
déšť pomalu dosedá na sklo vagónu.
Co se stane ? Už to končí.
Vzduch voní vodou z mračen.
A já klaun. Smích je mým štítem
a smutek, ta obluda, rozlévá
se ve mně, jak červené víno.
Tady to znám.

Všichni vnímají teplý večer.
Co nosí den, nechte si pro sebe.
Tabák voní pod stromy kostela,
bosé nohy hřeje zem.
První světla napoví.
Zní všem v uších stejná píseň?!
Znám tyhle halucinace.
Jesus liebt Dich.
Jesus loves You more than You will know.
Je jednodušší napsat dobrou písničku než
nejhorší báseň.
Zastav se na panáka.
Budeš potřebovat asi víc odvahy.

Dnes je odpoledne plné slunce a šílenství.
Pěstí rozbiju jablíčko,
po špičkách překročím mravence.
Včera jsem psal, dnes sbírám
odvahu a střepy světa.

Odraz noční
svíce ve skle
to jsem já.

S koutky úst
nahoru i dolů
to jsem já

Poutník co
nikam nedojede
to jsem já

Myšlenky
starce unavené
to jsem já

Posloucháš?
Srdce, duše
zpívám
to jsi ty

Važ věci zlatem
a budou brzy jako zlato.

Važ věci citem
a stanou se tebou.

Nech věci být
a budou.

K dobrému člověku
patří dobrá žena
pod deku.

Uhod' strom
a začne plakat
květy.

MOTÝL A JEHO
třepetání.
Jediný
stín
v širé pláni.

DECH ORCHIDEJÍ.
I křídla motýlů
se jím
napouštějí.

MÁM NOCLEH V ŠENKU.

Hlásím se jménem

a zima

tím deštěm venku.

V ŠÍPKOVÝCH RŮŽÍCH

tu dřímám

vínem zmámen,

pod hlavou

kámen.

TEAODES

~ básničky o pití čaje ~

Pára nad čajem — noc!

Kouř nad svící — tma!

Kolikrát do studny zelené
nalít vodu smíš?
Třikrát, čtyřikrát snad ne?!
Zkus to, uvidíš.

— Long Jing

Člověk, když napůl oblečen,
za moc to nestojí.
Však černý a půl
zelený čaj je obojí.

— Oolong

Když potkáš dívku Tamaru,
upij z ní tiše, pomalu,
co ucítíš,
oceníš.

— Tamaryokucha

U jezera Tai
rolníci odvedli práci modrou,
moudrou.

— Pi Lo Chun

Co v Číně císař pil,
já ocenil.

— Cui Ya

Stříbrné jehly, vám říkám,
si píchat do těla nenechám.

— Silver needles

- I. Ti Kuan Jin
 pozor přemýšlím.
- II. Ti Kuan Jin
 básně skládám.
- III. Ti Kuan Jin
 písně zpívám.
- IV. Ti Kuan Jin
 už jen sním.
 — Ti Kuan Jin

Assám - já sám.
 — Darjeling

Gyokuro na stromech — listí.
Gyokuro na zemi — tráva.
Proč mi z čajových nebes
ten starý pán mává?
— Gyokuro

K hrníčku Salepu
trefím i poslepu
— Salep (věnováno Ivě)

Krize.
— Rize

Prázdný šálek
na stole zůstal sám,
usínám.

SONET S VYHLÍDKOU

A jednou napíšu i něco o čaji.
Jak mívám rád, když lístky stočené
se stydlivě a ladně rozevírají
ve tvarech indického písmene.

A přidám něco o sběračkách s košíky,
s úsměvem bílým, podhimalájským,
s bosýma nohama, zdravících poutníky
a hovořících cosi cize k nim.

Taková báseň nejlépe se skládá potají.
Proto mi, prosím, až poprosím, zhasněte.
A na obzoru básně té

se bude bělat Himaláj.
Já oslavím tou básní čaj.
Já jednou napíšu i něco o čaji.

AU TVOŘI

Vít Boček (2–5, 10, 11, 30, 31, 32)

Lucie Matalová (6–9, 12, 13, 31)

Michal Urbánek (14–17, 31)

David Březina (1, 18–21, 24–29, 31)

Bašó (22, 23, 31)

Tomáš Znamenáček (sazba, 31)

Rýma se mi ozvala
Tichým hlasem šeptá
A tma už je ospalá
Zívla na mě z kouta